

N:r 3.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 febr. 1908

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

67 årg.

Innehåll: Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Predikanten i vår tid, av L. P. Rodén. — Det skönaste namnet. — Om böneveckor, av P. W. — Tänkvärda yttranden om bibeln. — Carl Johan Nyvall, av J. Nyrén (med fotografi). — C. J. Nyvall, av Aug. B. (poem). — Från Expeditionen. — »Skulden betald». — Från verksamhetsfältet. — Från andra läger. — Jag längtar, av L. O. Nylander (poem). — En gammal lärarik legend. — För de små. — Annonser.

Pauli brev till den kristna församlingen i Efesus.

Ef. 1: 1, 2.

Till de heliga, som äro i Efesus, och troende i Kristus Jesus. Nåd vare eder och frid av Gud, vår fader, och Herren Jesus Kristus.

Aposteln skriver till de heliga i Efesus, och med de heliga menar han församlingen, såsom han själv förklarar: de troende i Jesus Kristus, d. v. s. de, som tro på Jesus och genom tron äro i honom. I det bibliska språkbruket betecknar ordet *helig* något, som är afskilt från världen för att tillhöra Gud, ägnat åt hans tjänst, eller vari Gud på särskilt sätt uppenbarar sig. I denna mening kan Jerusalem kallas den heliga staden (Matt. 4: 5), tempelplatsen det heliga rummet (Matt. 24: 15), emedan det var platser särskilt utvalda och ägnade åt Guds tjänst. Det ställe, där Gud i törnbusken uppenbarade sig för Moses, kallas helig mark (Apg. 7: 33), och de bibliska böckerna kallas heliga skrifter (Rom. 1: 2), emedan Gud i dem på ett särskilt sätt uppenbarar sig och talar till oss (Ebr. 1: 1).

När de troende kallas heliga, så sker det med avseende på deras egenskap att vara uttagna från världen för att tillhöra och tjäna Gud. Församlingen är Guds tempel. Därom säger Paulus: Vetem icke, att I ären Guds tempel. Om någon fördärvar Guds tempel,

så skall Gud fördärva honom, ty Guds tempel är heligt (1 Kor. 3: 17).

Men har nu församlingen denna ställning, då bör hon och varje hennes medlem vandra sin ställning värdigt. Äro de helgon, så skola de även leva heligt. Men huru det skall ske, därom säger aposteln i Kol. 3: 12 f.: Kläden eder såsom Guds utvalda, helgon och älskade, i en hjärtlig barmhärtighet, mildhet, ödmjukhet, saktmodighet, långmodighet, fördragande varandra och förlåtande varandra, om någon har någon förebräelse mot någon; såsom ock Kristus har förlåtit eder, så gören även I på samma sätt, men över allt detta ikläden eder kärleken, som är fullkomlighetens band.

Det yttre levrnet är liksom den invärtes människans klädnad eller uniform. Är du ett helgon, så skall du kläda dig såsom ett helgon. Men denna uniform skall då icke bestå däri, att du såsom eremiter och munkar, drager dig tillbaka för att »vara i ensamhet med Gud», nej, utan däri, att du, såsom Herren Jesus själv går ut bland folket och där övar *barmhärtighet* — barmhärtighet mot de fattiga och övergivna, mot de sjuka och eländiga, mot de svaga och fallna, korteligen mot alla som *behöva* barmhärtighet på något sätt. Ingen kunglig eller kejserlig dräkt, strålade den än av idel guld och ädla stenar, kan i skönhet förliknas vid en sådan klädnad av barmhärtighet. Den är skön inför människor men ännu oändligt mycket skönare inför Gud. Vilken kejserlig purpurmantel kan läggas vid sidan av

den barmhärtighetens skrud, i vilken Herren Jesus vandrade omkring, görande väl, uppsökande de bortkomna, upprättande de fallna, förlåtande synder, frälsande dem, som voro behärskade av de onda andarna? Och än mer: vid den barmhärtighetens purpurmantel, som han, lydig sin och vår himmelske fader, bar på korset, där han gav sitt liv i döden för att frälsa sina fiender, ja hela den värld, som höll på att förgås i sina synder? Ännu har ingen målare kunnat måla, ingen bildhuggare hugga en bild så skön, att man utan förklaring kunnat förstå, att den skulle föreställa barmhärtigheten. Vill du alltså kläda dig i en riktigt skön och härlig skrud, så kläd dig i en hjärtlig barmhärtighet. Det är en dräkt, som passar helgon.

Till den heliga dräkten hör vidare *mildhet*, att du är mild i dina omdömen, mild i dina ord, mild i allt ditt förhållande till dina medmänniskor, det vare din maka, dina barn, dina föräldrar, dina tjänare, dina husbönder, ja även dina fiender.

Till den heliga dräkten hör vidare *ödmjukheten*, att du är ringa i dina egna ögon, gärna tjänar, gärna låter sätta dig i skuggan, ja låter människor trampa dig och tvär deras fötter, som göra det. Dit hör vidare *saktmodighet*, så att du icke förivrar dig, blir häftig eller handlar obetänksamt utan är stilla och ser på Herren Jesus samt anbefaller din sak i hans hand, vetande, att han skall leda allt till det bästa.

Det var en gång en samaritisk stad, som icke ville härbergera Herren Jesus över en natt, då han var på väg till Jerusalem. Två av hans lärjungar blevo så förtörnade däröver, att de frågade Herren, om de icke skulle kalla ned eld av himmelen och förgöra staden (Luk. 9: 53). Och de kunde väl icke förstå annat, än att deras önskan var »riktigt biblisk», då ju Elias, den store profeten, en gång hade handlat på det sättet (2 Kon. 1: 10—12). Men Herren näpste dem. De borde besinna, vilken ande de tillhörde. Han själv var kommen icke för att fördärva, utan för att frälsa, och då passade det illa, att hans lärjungar ville fördärva.

Petrus förivrade sig också gruvligen i Getsemane. Det var av kärlek till Herren, och säkerligen väntade han, att Herren skulle nicka bifall till hans modiga gärning, då han högg till översteprästens dräng. Men nej. Herren ogillade hans gärning och botade den skada, som han hade gjort (Joh. 18).

Låt oss därför bedja Gud om nåd att kunna vara saktmodiga, så att vi icke förivra oss, icke ens om vi skulle få bevittna den bittraste fiendskap mot Herren Jesus. Det är synd att förivra sig, även om det sker för hans skull och av nit om honom.

Vidare hör till helgondräkten, att du är *långmodig*, så att du icke blir otålig, om det icke strax går, som du vill, utan du måste vänta och vänta länge. Det går icke så lätt och hastigt att rätta det, som är krokigt, och hela det, som är trasigt. Det går icke så lätt att i ditt hus, med dina barn och tjänare, få allt så rätt och bra, som du vill, eller att i ditt samarbete och din umgängelse med andra, i eller utom församlingen, göra gällande det, som du anser vara rätt — nuväl, vad är att göra? Jo, kläd dig i *långmodighet* samt visa *fördragsamhet* och förlåtande kärlek.

Så gjorde Herren Jesus. Så gör han mot dig. Förresten behöver du nog ofta själv, att andra ha tålmod och visa fördragsam kärlek mot dig. Och isynnerhet må du vara långmodig mot dem, som äro svaga och falla. Herren är rädd om de svaga, de elända. Om någon misshandlar en, som är frisk och stark, så är det illa. Men mångdubbelt illa är det, om han misshandlar en, som är klen och sjuk, eller som fallit omkull och brutit av sig en arm eller ett ben. Nuväl. Låt oss bedja Gud om nåd att kunna öva sådan långmodighet mot dem, som äro andligen svaga och elända.

Men över allt detta ikläden eder kärleken, som är fullkomlighetens band. Kärleken omfattar alla kristliga dygder och sammanhåller dem såsom en enhet. Ja, det är genom den, som de särskilda gärningarna bliva verkliga dygder. Om jag liknar de särskilda gärningarna vid lemmar, så är kärleken *livet* i dessa lemmar. Flyr livet, så äro de endast döda gärningar.

Nu önskar Paulus de heliga *nåd och frid av Gud, vår fader, och Herren Jesus Kristus*. I nåden är allt gott sammanfattat, som vi få av Gud. All vår förtjänst är utesluten. Det är aldrig värt att tala om någon sådan. Skulle Gud handla med oss efter vår förtjänst, så skulle han kasta bort oss. Allt, allt godt, lekamligt eller andligt, är nåd, nåd. Därför har Gud inneslutit allt under synd, på det han må förbarma sig över alla (Rom. 11: 32). Märk: icke att han må *förkasta* alla, utan att han må *förbarma sig* över dem.

Alltså du, som behöver nåd, Paulus önskar dig nåd. Gud, vår fader, vill benåda dig med en nåd, som överflödar över alla dina synder, huru överflödande synden än må vara (Rom. 5: 20), ja med en nåd, som är så väldig över alla dina synder, som himmelen är hög över jorden (Ps. 103). Fördenskull har han satt Jesus till en nådastol. Gå dit och tag nåd. Det finnes inga stängsel, intet förhänge för den nådastolen. Gå dit. Lagg dig där. Det är icke farligt. Där får du nåd för nåd, en evig nåd.

Och det skall giva dig *frid*, frid med Gud, så att du kommer i ett gott och förtroligt barnaförhållande till Gud. Därmed följer då välfärd, frälsning och allt gott, vilket det bibliska ordet frid betyder. All vår välfärd ligger däri, att vi komma i ett rätt förhållande till Gud, vår fader, och vägen till Gud går genom nådastolen, där nåd fås, som utplånar alla synder. Där bli »blodröda synder snö vita» (Es. 1: 18). Men nådastolen är Jesus, Guds Lamm, vars blod renar från alla synder.

P. W.

Utan bön.

Om du är en kristen och läser Guds ord utan bön, avhör en predikan utan bön, inträder i äktenskap, knyter vänskapsförbindelser, företager resor eller andra ting utan bön, är detta ett säkert tecken till ett andligt tillbakagående, vilket kan sluta med ett helt avfall. Ju mer Guds helige ande får rum i och makt över en kristens hjärta, dess mer skall han känna ett oavvisligt behov av att genom bönen lägga fram allting, ja även det allra minsta, inför vår Gud och fader.

Rom. 1: 5—7.

1. Endast genom Jesus gives Guds nåd. Läs Apg. 4: 12, Joh. 6: 53, 15: 5 f. Genom honom är det, som Gud välsignat oss med all andlig välsignelse i det himmelska. Läs Ef. 1: 3—7 och se, huru det är Gud, som gör allt, och genom Jesus han gör det.

2. Paulus hade fått en särskild nåd, i det att han fått apostlaämbetet. Om sin egen ovärdighet att vara apostel talar han i 1 Kor. 15: 9. Men sitt ämbete hade han fått av Gud och Jesus. Läs Gal. 1: 1, 13—15. Det var Guds vilja, att han skulle vara apostel. Läs Ef. 1: 1. Huru viktigt det är, att en evangelii predikare är viss om sin kallelse av Gud och därför troget förblir däri trots alla svårigheter. Om Pauli svårigheter läs 2 Kor. 11: 23—29. Men ingenting kunde avskräcka honom. Vad kunna kristna i allmänhet och predikanter isynnerhet därav lära?

3. Om ämbetets art och höghet läs 2 Kor. 3: 6—10, Ef. 4: 11, 1 Kor. 12: 28.

4. Huru Paulus gick till väga i förvaltningen av sitt ämbete, därom läs 1 Kor. 9: 19—23. Läs ock Frälsarens förmaning i Matt. 23: 8—12. Om apostlaämbetets förhållande till församlingen läs 1 Kor. 3: 21 f. Vad både predikanter och församlingar ha att lära därav.

5. Tron är icke blott en övertygelse utan en *lydnad*. Otron en olydnad. Läs Joh. 3: 36, Apg. 14: 2, 19: 9, 2 Tess. 1: 8.

6. *Hedningar* kallar bibeln alla, som icke äro judar. Även sedan de blivit kristna, kallas de hedningar. Se kap. 11: 13, 16: 4, Gal. 2: 12, Ef. 3: 1. Ordet hedningar betecknar således i bibeln icke religion utan nation. I vårt språkbruk däremot betecknar ordet hedningar aldrig nation utan alltid religion.

7. Pauli apostlaämbete gällde huvudsakligen hednafolken. Läs kap. 11: 13, Gal. 2: 7. Dock, när han gjorde sina resor i hednavärlden, började han på varje plats med att uppsöka de judar, som där voro. Läs Apg. 13: 14, 46, 16: 13, 17: 1—3, 18: 5. Vad detta bör lära oss.

8. De kristna i Rom voro till nationen hedningar (v. 6). De voro »kallade» av Gud. Läs kap. 8: 30, 1 Kor. 1: 9, 1 Tess. 2: 12. De voro kallade att tillhöra Jesus Kristus. De voro icke sina egna, 1 Kor. 6: 19.

9. Paulus skriver till alla heliga i Rom, d. ä. hela församlingen. Ordet *helig* betecknar i bibelns språkbruk något, som är avskilt till Guds tjänst, något som Gud särskilt utvalt o. s. v. Se närmare därom sid. 25 och 26 av detta n:r. De heliga äro *Guds älskade* (Guds älsklingar). Se Kol. 3: 12. Guds välbehag vilar över dem. Läs Joh. 14: 21. Gud älskar alla människor, Joh. 3: 16. Men »Guds älsklingar» äro endast de, som tro på Jesus.

10. *Nåd* tillönskar Paulus dem och *frid*. Ordet *frid* betecknar ofta i bibelns språkbruk välfärd, fräls-

ning, allt godt som har sin grund i Guds nåd. Se närmare därom här ovan sid. 26.

11. Begrunda, vad som ligger däri, att Gud är vår fader. Läs Ps. 103: 13 f., Luk. 15: 11 f. Att Jesus är vår herre, därom läs Apg. 2: 36, Luk. 6: 46, Matt. 7: 21.

P. W.

Predikanten i vår tid.

(Föreläsning hållen på predikantmötet i Hudiksvall af L. P. Roden från Torsåker).

Varje tid har sitt säregna kynne. På grund därav har man i såväl kyrkligt som politiskt avseende de stora tidsavdelningarna: gamla tiden, medeltiden och nyare tiden. Dessa tidsindelningar äro givna endast på grund av det säregna kynne, som satt sin prägel på alla och allt, och som därigenom särskilt den ena perioden från den andra.

Även bestående yrken och kallelser beröras härav. Fastän de äro desamma, äro de i mångt och mycket förändrade. Jordbruket t. ex. har alltid haft till syfte att avlocka jorden näring. Men hur har ej det förändrats under tidernas lopp i fråga om utförandet? Den, som i närvarande tid vill bedriva detta yrke, måste göra det på ett tidsenligt sätt, annars går det, såsom en missnöjd landtbrukare sade: »Enda avkastningen blir, att egendomen kastar av ägaren».

Då mänskligheten är en levande organism, och liv är utveckling och rörelse, måste all verksamhet bland och för människor bli något olika i fråga om utförandet under olika tider. Det kall, varåt vi invigt vårt liv och våra krafter, och som består i att förkunna Herrens ord, förestå och vårda Guds församling, utgör intet undantag från den allmänna regeln. Det utföres av människor, bland människor och för människor och måste för den skull på det allra närmaste beröras av, anpassas efter och ingripa i den mänskliga utvecklingen. Kallelsen är densamma, syftet är därmed likaså, men själva utförandet växlar ej så obetydligt, likaså den ställning, kallelsens innehavare intaga till samtiden.

Den kristna församlingen behöver ledare. Många motsäga detta påstående, menande, att ledareskap och auktoritet innebära våld och förtryck. I jämlikhetens och broderskapets namn riva dessa ned en Herrens anordning, ty Gud har satt i församlingen först apostlar, för det andra profeter, för det tredje lärare, sedan verkande krafter, sedan gävorna att bota sjuka, att undsätta behövande, att styra och att på åtskilliga sätt tala med tungor, 1 Kor. 12: 28. Att motsätta sig denna anordning är att motsätta sig Herrens egen myndighet och auktoritet.

Församlingen är ej fullkomlig utan stadd i tillväxt och utveckling. De olika gävorna och ämbetena i församlingen äro givna till de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbyggelse, till dess vi alla hinna till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmätt. »Allestädes, där det finnes liv, är detta för sin tillväxt beroende av inflytelser, som det måste lyda. All utveckling är, kort sagt, lydnad. Detta är i synnerhet

fallet inom den förnuftiga världen. Ju högre liv, desto strängare livslagar. Ju högre livsvärld, desto högre auktoritet å ena sidan, och desto oumbärligare lydnad å andra sidan. I hemmets värld avspeglas detta förhållande mellan föräldrar och barn, i skolan mellan lärare och lärjungar, i staten mellan regering och folk. Föräldrar äro barnens auktoriserade överhet. Deras bud äro för dem Guds bud. Läraren, som talar sanningens språk till lärjungen, talar å Guds vägnar och har med rätta anspråk på att bliva trodd och lydd. På alla områden i livet möta oss sålunda av Gud själv tillsatta ledare. Och det är icke annorlunda i den kristna församlingen. Där hava vi predikanten och församlingsföreståndaren.

Vår kallelse syftemål är klart angivet i vår Herres missionsbefallning: Gån ut i all världen och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Fadrens och Sonens och den Helige Andes namn, lärande dem att hålla allt, det jag har befallt eder, Matt. 28: 19, 20. Ävenså i Herrens ord genom Paulus: Han har satt somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister och somliga till herdar och lärare för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbygelse, till dess vi alla hinna till enheten i tron och i Guds Sons kunskap, till en fullkommen man, till Kristi fullhets åldersmätt.

Såsom predikanter hava vi till uppgift att förkunna det evangelium, som är en Guds kraft till frälsning för var och en, som tror, och såsom herdar eller församlingsföreståndare att verkställa, vad Herren Jesus i examen med Petrus tre gånger upprepar: Föd mina lamm! Vårda mina får! Föd mina får! Därvid hava vi att betrakta oss enligt Pauli ord i 2 Kor. 5: 20, som lyda: För Kristi skull äro vi därför sändebud, liksom förmanade Gud genom oss: Låten försona eder med Gud, och enligt Pauli ord i 1 Kor. 3: 9: Ty vi äro Guds medhjälpare, I (församlingen) ären Guds åkerfält, Guds byggnad. Paulus giver sig själv titeln Jesu Kristi tjänare och Guds tjänare. Det var för honom den största och bästa hederstitel, som sannast angav hans karaktär och därmed den verksamhet, varåt han ägnade hela sin person. Även vi, som i närvarande tid hava fått såsom vår levnadskallelse att förkunna Herrens ord och vårda Guds församling, må hålla det levande för vårt sinne, att vi äro Guds och Kristi tjänare för de heligas fullkomnande, till ämbetets verk, till Kristi kropps uppbygelse. O, vilket värv! Vilken ära! Men ack, vilket ansvar!

Men är kallet stort, är det ock krävande. Ett helgat, Gud hängivet och av nitalskan för Guds verk brinnande sinne, ett hjärta varmt och fyllt av Kristi självuppoftande kärlek äro oundgängliga villkor för en församlingens herde. Såsom ledare av andra behöver predikanten kunskaper, ju flera desto bättre. Den, som ej är klok nog att inse sitt behov av uppfostran och ökade kunskaper, är ej klok nog att vara ledare av andra. I vår tid, då allmänheten äger kunskaper i snart sagt vetandets alla grenar, låt vara att denna kunskap i många fall är mycket ytlig, är kravet på predikanten i den delen större än någonsin. Ledarestyrkan sitter ej i muskelstyrkan. Det är den högre insikten, som leder och styr.

Först av allt behöva vi bibelkunskap. I bibeln hava vi Herrens råd oss uppenbarade såsom i ingen annan bok. Bibeln bör därför för predikanten vara »böckernas bok», d. v. s. boken framför alla andra. Liksom gördeln omsluter och sammanhåller de olika plaggen i dräkten, må ock bibelstudiet behärska predikantens alla studier. En av nutidens största faror för predikanten är tvivelsutan, att så oändligt mycket av mänsklig visdom erbjuder sig, att han därigenom drages från det allra viktigaste. Det är gott och nödvändigt, att läkaren känner en hel del örter och deras egenskaper, men framförallt bör han känna människokroppen, och studiet av de förra bör ske med hänsyn till den senare. Så bör ock predikanten äga så mycket allmänt vetande som möjligt, men allt i avsikt att så mycket bättre kunna tillägna sig och meddela åt andra sin insikt i de eviga sanningarna. Kunskap är en makt. Och där kunskapen är helgad och böjd under Herrens fruktan, är den en god makt. Vi böra sträva efter såväl allmänna kunskaper som i all synnerhet kunskap i Herrens ord och ej blott för att bli lärda, men för att så mycket bättre kunna framställa och vinna gehör för den sanning vi själva tro på och leva av. Bibeln är vår arsenal. Där äro våra vapen. Där, i dess tankar och läror hava vi sanningens skarpa pilar och tveeggade svärd, som genomtränger leder och märm och blir en domare över hjärtats tankar och uppsåt. Den stridsman, som ej är förtrogen med och kan hantera sitt vapen till anfall och försvar på stridens dag, vinner ingen seger. I närvarande tid, då dagsmeningarna korsa varandra som fäktarnes värjor, bör bibelordet vara det majestät, vars röst vi obetingat lyda, och som vi i ödmjuk oförskräckthet framställa för alla såsom den högsta myndighet, som överallt och av alla fordrar lydnad.

Härmed äro vi inne på predikantens uppgift att »upprätta trons lydnad» eller, med andra ord, att föra människorna till tron på Jesus Kristus och fostra dem för Guds rike.

Här möter allt, som ej är av tron, till kompakt motstånd och strid. Vår tid är kanske mer materialistisk än någon föregående. Strävandet att förbättra sin existens och samla förmögenhet har aldrig framträtt med så intensiv styrka som i våra dagar. Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, är ett främmande tungomål för nutidsmänniskan. Åt och drick och gör dig goda dagar, är äkta nutidslösen. Så stark är tidsströmmen i detta avseende, att även de troende stå i den allra största fara att dragas med. Faran är så mycket större, som det i och för sig ej alls är syndigt utan tvärtom dygdigt att även i timligt avseende göra det bästa möjliga av de välsignelser, Gud giver. Men en dygd, driven till överdrift, blir stundom en vidrig last. Själviskhet och krass girighet är ock i många fall skelettet i nutidslivet. Predikanten står här i stor fara att dragas med i strömvirveln och förlora tron och tilliten till Gud och därmed möjligheten att under otrons larm framgångsrikt föra trons talan. Att se och känna det berättigade och sanna, men bestraffa det oberättigade och syndiga är ganska svårt. Det är en av de uppgifter, som nutiden kräver av oss.

Jämsides med nu påpekade tidsströmning kommer

en annan och förenar sig med den förra till ett förfärligt svart avgrundsspann, som enigt söker draga vårt släkte i fördärv. Jag menar benägenheten att misstänka och att, utan ingående, allvarlig prövning, förkasta allt, som av gammalt ansetts vara rätt och gott. En tidsströmning, som har sitt allra fulaste och mest ödesdigra utslag i den rationalistiska bibelkritiken, som ej blott kritiserar utan, behärskad av otro, förkastar.

Med den ökade kunskapen har den stora allmänheten blivit mera kritisk. Då prästens ord förr voro aktade såsom kungsord för att ej säga ännu mer, får han nu nöja sig med att bliva trodd och misstrodd som andra människor. Att man ej godtager vad som helst, utan gör bruk av den rätt, Gud givit åt en och var att undersöka, utvälja eller förkasta, betecknar förvisso ett stort framsteg. Likväl kan det ej förnekas, att våra föregångare så sent som ända in på åttiotalet hade en stark bundsförvant i dåtidens naivitet. Man kritiserade icke; man trodde. Det var då vida lättare än nu att vinna själarna för Herren. Det är i detta avseende typiskt, vad en äldre, beprövad predikant yttrade om sina erfarenheter: »Förr i världen blev det alltid väckelse, hur jag än predikade, nu hjälper ingenting. Jag predikar väl ej sämre, ej heller är jag mindre gudfruktig. Jag begriper ej, vad det sitter i.» Mänskligheten kastas mellan ytterligheterna. Höjd och djup ligga intill varandra. Nutidsmänniskan tror helst ingenting. Detta är följden av gångna tiders maktmissbruk i andligt avseende, den mognande skörden efter det utsäde, som bestod i gångna tiders prästvælde. Prästen vårdade ej hjorden, han bara härskade. Däråt har givits ett omedvetet men betecknande uttryck i folkspråket, i det prästen allmänt får heta »kyrkherre». Ingen verksamhet kan vara mera ödesdiger i sina följder än den andliga, då den med myndighet över själarna bedrives på ett oandligt, ja, ogudaktigt sätt.

På grund av denna tidsströmning är vårt arbete väsentligen försvårat. Där förr ett slag var nog, krävas nu tio. Kommer så här till, att tidningspressen, som är en så viktig faktor i nutiden i fråga om att bilda och leda de allmänna tänkesätten, brutit med kristendomen, så att den dels är öppet och angripande fientlig och dels högförnämt förbigående. Så ock den nedrivande bibelkritiken, vilken får som sitt förnämsta praktiska resultat, att en stor del av allmänheten kastar bort hela bibeln, så fort den blivit lyckliggjord med den så kallade bibelkritiska vetenskapens resultat.

Den av glödande hat och synnerligen kristendoms-hat burna och genomträngda socialistiska arbetarerörelsen, som i sina järnhårda fjättrar slagit en så stor del av vårt folk, är ock här att nämna. Allt, som här blivit nämnt, mycket annat att förtiga, samverkar emot oss och gör arbetet för själars frälsning till ett svårt arbete. Att i trots av allt motstånd Guds sak ej blott består utan även går framåt och gör nya och stora landvinningar i vår tid, är ett bevis så gott som något på, att »helvetets portar» ej skola varda Guds församling övermäktiga.

I fråga om församlingsvården återverka här berörda förhållanden ganska menligt. Den innerliga fromhet, som för ett par årtionden sedan allmänt utmärkte de

troende, är såsom bortblåst. Då funnos överallt sinnen, brinnande av begär att få veta och göra Guds vilja. Det var förr en alldaglig erfarenhet, att predikanter och församlingsföreståndare blevo rådfrågade i angelägenheter rörande det eviga livet. Visserligen förekommer även nu sådant men jämförelsevis mycket sällan. Stunderna omkring Guds ord hade förr sådant värde, att alla överstigliga hinder undanröjdes, och man gick milslånga vägar för att få vara med. Det rådde andlig hunger då, varför det ock var tacksamt att duka fram Guds ords närande spis för de hungrande. Det är väsentligen olika nu. En andlig övermättnad gör sig allt mer gällande. Saken vore ej så beklagansvärd, om den ej följdes av märkbar andlig slapphet.

Predikantens ledareställning är en förtroendeställning, som det varder allt svårare att behålla. Kraven på begåvning och kunskap äro större än någonsin, men den ödmjukhet, som böjer sinnet till att mottaga undervisning, alltmer sällsynt. Allt oftare möta motsägelser, mer eller mindre bittra, från allmänhetens och även från församlingsmedlemmars sida. Personliga förmaningar, om än så nödiga och framställda i all kärlek, mottagas ofta såsom personlig förnärmelse och lämna som resultat ett kyligt, ja fientligt sinne mot den, som å Herrens vägnar ville varna mot synd och därigenom frälsa från ofärd. I dylika fall har predikanten oftast ingen annan utväg än att stillatigande lida och fördraga.

I nära sammanhang med hela tidsriktningen torde det sakförhållandet stå, att det personliga deltagandet i den andliga verksamheten alltmer uteblir. Allt lägges på predikanten. Det ser ut som tänkte man: »Vi hava skaffat oss predikant och avlöna honom, för att han skall sköta om våra andliga affärer. Må han göra det på bästa sätt och lämna oss i fred att sköta om våra jordiska värv och våra nöjen». Mångenstädes är detta till den grad fallet, att fara är för handen, att hela den kristliga verksamheten stannar av. »En lat kristen», säger Spurgeon, »är fnöske för djävulens elddon».

Med avseende på predikantens ställning till samtiden kan den, från en synpunkt sedd, sägas vara bättre, från en annan sämre än förr. Den är bättre däri, att den öppna förföljelsen avtagit. Vi och de våra behöva ej frukta att bli överfallna och skadade till liv och lem. Vår rätt att vara samhällsmedlemmar bland andra sådana erkännes allmänt. Varken borgerliga eller kyrkliga myndigheter söka öppet hindra oss i utövandet av vårt kall. Sker det någon gång, göres det i det fördolda och på sätt, som visar, att man blyges att vara känd därför. Vi må av hjärtat tacka Gud för denna förändring. Men med avseende på inflytande i allmänhet ställer det sig av orsaker, som vi i det föregående påvisat, annorlunda. Under den tid, då man var föremål för grov förföljelse, aktade även fienden, vad predikanten å sin Herres vägnar förkunnade. Visserligen vållades därav våldsamt förargelse, men denna var mången gång förebud för omvändelse. Nu bryr man sig ej om varken att glädjas eller förargas; man ignorerar.

I ekonomiskt avseende är predikantens ställning i det närmaste oförändrad. Ja, i förhållande till andra levnadskallelser och i betraktande av de höjda priserna på nästan allting är den svagare än för cirka 10 år

sedan. Dock torde väl ingen behöva lida verklig nöd. Vi tjäna ock den konung, som öppet bekände: »Mitt rike är icke av denna världen», och som själv ej hade något att luta sitt huvud till.

I trots av allt, som här påpekats, som ligger oss emot, är ej ställningen hopplös. Herren är med oss. Guds sak går aldrig under. Vi må säga med Josua och Kaleb, då de tillsammans med andra bespejare Kanaans land: »Om Herren är oss nådig, skall han införa oss i detta land och giva det åt oss. Sätten eder allenast icke upp mot Herren och varen icke rädda för folket i landet, ty vårt bröd äro de. Deras skugga har vikit ifrån dem, och Herren är med oss. Varen icke rädda för dem», 4 Mos. 14: 8, 9. Svårigheterna må blott vara oss en sporre till att mera helt och odelat ställa oss på Herrens sida och att på allt sätt söka växa till såväl i tro och kärlek som ock i praktisk duglighet. Låtom oss vara trogna först och främst mot vår Herre, den store överherden för hjorden. Det har med sig, att vi ock bliva trogna mot hans hjord, församlingen, att vi bliva goda förvaltare, som giva husfolket mat i rätt tid, herdar, som föra hjorden till bete, ledare, som vaka över själarna och känna sitt stora ansvar. Kristus vare vår förebild. Han säger: Jag känner de mina och är känd av dem, och: Jag låter mitt liv för fåren. Giv Gud åt oss alla sann och öm kärlek till själarna i allt högre grad! Må vi ock inåtkomma hans löfte: Se, jag är när eder alla dagar till världens ände.

Det skönaste namnet.

Det levde en gång — så berättas det — en furstinna, som lovade, att den av hennes undersåtar, som kunde nämna det skönaste ord, det skönaste, som språket ägde, skulle få ett pris. Denna egendomliga önskan blev riktigt förstådd, att här icke var fråga om ordets ljud utan innehåll. Ett enda ord! Gammal och ung sökte att finna det ord, som bäst kunde behaga furstinnan. Och den ene efter den andre inlämnade svar.

»Guld», skrev en man, vars enda diktan och traktan gick ut på att bliva rik.

»Moder», så var det skrivet av ett barns hand på ett stycke papper. Vem ville väl fränkänna detta namn rätten till det första priset? Säkert och tydligt hade den lilla handen målat de fem bokstäverna.

»Hem», så stod det på ett annat litet blad. En ung matros, som nyss hade vänt åter från sin första sjöresa, hade insänt det, ty för honom stod det klart, att detta ord döljer uti sig allt, som hör till lyckan.

Så mottog den ädla furstinnan flere svar, till dess omsider den dag, som var bestämd för prisutdelningen, kom. Det var henne dock icke svårt att finna pärlan bland de andra ädelstenarne: ty på ett blad stod skrivet namnet »Jesus».

Och i sanning, Jesus är det skönaste namn, som i världen kan nämnas. Allt, vad man kan önska, är i Jesus inneslutet. Han är vår rikedom, i honom hava

vi fader och moder, hos honom är vårt hem redan här och en gång i härlighet där ovan.

Väl oss, om vi bära detta namn såsom det skönaste ord och den skönaste prydnad i vårt hjärta. Ty är Jesus oss dyrare och härligare än allt annat, då väntar oss även ett konungsligt pris, som vi en gång skola mottaga av honom där, varest »hans namn skall vara på vår panna».

Om böneveckor.

I Veckobladet, som utgives i Minneapolis, läses följande tankvärda ord:

»Den direkta och personliga välsignelse, som böneveckan medför till församlingen och den enskilde, är nog icke i det hela taget beroende av den veckan eller någon särskild tid på året för övrigt. Den livaktighet och värme, som kännetecknar böneveckan och den närmast följande tiden och, i så många församlingar, ingen annan tid alls, är bara en gradmätare, som visar vad tillståndet kunde vara när som helst och året runt, om blott samma förutsättningar icke saknades. I annat fall betyder den ett febertillstånd, som tyder på en föregående andlig kyla. Om samma allmänna deltagande i församlingens bönemöten och samma bedjande och väntande efter direkta resultat alltid vore för handen, som fallet är under böneveckan och den närmast därpå följande tiden, skulle icke manne även samma livaktighet, samma andliga kraft och värme även bliva förspord året runt? Och det personliga arbetet för människors omvändelse, som under tider av större andlig livaktighet spelar en så viktig roll, manne icke det under vardagliga förhållanden blir alltför mycket försummat ibland oss? Mer allmänt deltagande i församlingens inre liv och yttre verksamhet, mer bön och tillitsfull förväntan, mer personligt arbete och sant kristligt umgänge, och varje vecka blir en bönevecka och hela året ett jubelår i Guds församling.»

Det ligger i dessa ord en udd, som bör få tränga djupt in i församlingens hjärta. Det finnes personer, som äro mycket lata. Men så få de ryck, då de hugga i av alla krafter. Här skall bli annat av. Men efter några dagar inträder samma förslappning igen, tills nästa ryck kommer. Skall det bli så även med den andliga verksamheten? Det är fara värt, att varje nytt ryck blir mattare än de föregående. Och har väl den s. k. böneveckan nu samma dragningskraft och samma allmänna tillslutning av de troende som för 20—30 år sedan? Det är frågor, som vi borde tänka på.

P. W.

Tänkvärda yttranden om bibeln.

Jag har, sedan jag kom hit, uteslutande sysselsatt mig med läsning av de gamla författarne. Jag vet icke, huru det kom sig, men för två månader föll det mig

in att offra några stunder åt det Nya Testamentet. — Huru skall jag uttrycka för eder, vad jag fann däri! Sedan många år hade jag icke läst däri, och innan jag denna gång lade hand därvid, var jag intagen av fördomar mot detsamma. Ljuset, som bländade Paulus på färden till Damaskus, var för honom icke mera underbart, icke mera överraskande, än det var för mig, då jag plötsligt upptäckte uppfyllandet av alla förhoppningar, höjdpunkten av all filosofi, förklaringen över alla revolutioner, nyckeln till lösningen av alla skenbara motsägelser inom den fysiska och moraliska världen, livet och odödligheten. Jag såg, huru det underbaraste av allt fullbordades genom de enklaste medel. Jag förstod, huru alla Europas och Asiens revolutioner syftat på det eländiga folk, hos vilket löfena voro nedlagda, liksom man anförtror viktiga papper hos en person, som varken kan läsa eller förfälska dem. Jag fattade, att religionen trätt i dagen i det för dess framträdande mest gynnsamma ögonblick och på ett sätt, som för dess mottagande var det mest lämpliga. Hela världen syntes mig anordnad att befördra Återlösarens religion, och är denna religion icke Guds religion, så förstår jag icke längre någonting. Jag har icke läst någon bok däröver, men vid allt mitt studerande under den förflutna tiden fattades mig oupphörligt något, och först sedan jag lärt känna Herren, är allt vordet klart för mina ögon; med Honom gives det ingenting, som jag icke är i stånd att lösa. Förlåt mig, att jag inför eder uppstämt en lovsång till solen, som en blind skulle göra, åt vilken plötsligt synens gåva blivit återskönt!

Johannes von Müller.

I detta storartade verk — det Nya Testamentet — bor alla hemligheters hemlighet. Lyckliga de, åt vilka Gud förlänat nåden att rätt förstå denna heliga bok!

Lord Byron.

Jag råder dig, att du gör studerandet och efterlevnaden av Guds ord till din huvudsakliga glädje och förnöjelse, vilket det i sanning är för var och en, som har någon smak för Guds sanningar.

Axel Oxenstjerna.

Carl Johan Nyvall.

Ty leva vi, så leva vi för Herren, och dö vi, så dö vi för Herren. Evad vi nu leva eller dö, höra vi Herren till. Rom. 14: 8.

Distriktsföreståndaren Carl Johan Nyvall, vilkens valspråk vi här citerat, föddes i Wall i Karlskoga bergslag den 29 december 1829. Föräldrarna voro bergsmannen Jonas Jansson och hans hustru, barnhemsföre-

ståndarinnan Maria Nilsdotter, båda hängivna kristna och banbrytare på det andliga området.

Den unge bergsmanssonen ägnade sig åt sina faders yrke och tillbragte med ortens ungdom sina lediga stunder i sus och dus. Han var dock ett förbönens barn. Utom föräldrarna bar honom även den fromme morfadern fram inför Herren. Och bönhörelsen kom. Fadern dog plötsligt efter endast några få dagars sjukdom. Detta gjorde ett djupt intryck på ynglingen. Därtill kom, att han vid vedhuggning i skogen sårade sig i ena benet så allvarsamt, att blodet höll på att förinna. Carl Johan kände sig stå vid evighetens portar och hörde i sin själ Johannes Döparens bättringsrop: Redan är yxan satt till roten av träden; därför varder vart och ett träd, som icke bär god frukt, avhugget och kastat på elden. Men nådens ljuvliga ord uteblevo icke. Så sant jag lever, säger Herren, Herren: Jag har ingen lust till den ogudaktiges död; utan om den ogudaktige vänder om från sin väg, så skall han leva. Genom läsningen av Jame's bok »Vägledning och tröst» kom ljus och frid till hans själ. Med hela sin varelse överlämnade sig Carl Johan åt sin Frälsare och åt hans nåd. Han var då 20 år gammal.

Nöden i andligt avseende i hans födelsebygd var obeskrivlig. Det var fullständigt barbari bland gamla och unga. Särskilt de stora helgdagarna, jul, påsk och pingst voro de världsliga orgiernas högtidsdagar. Husbehovsbränningen stod i sin prakt. Blodiga slagsmål voro mycket vanliga. Vidskepelsen dyrkades som gud, och till densamma tog man sin tillflykt i nödens tid, men Herren sökte man icke.

I tre års tid efter sin omvändelse fortsatte den unge mannen i sitt yrke. Lediga stunder användes till bibelstudium och bön. Först 1854 framträdde Nyvall — namnet ärft från fädernegården — full av kraft och frimodighet med förkunnelsen om Guds vilja och råd med avseende på vår frälsning. Vid denna tid var det emellertid en oerhörd företeelse, att lekmän förkunnade Guds ord. Konventikelpakatet, bigotta präster, ljuskygga kyrkoråd, folkets fördomar m. m. låg hindrande i vägen. Men Gud var med, och välsignelse följde i spåren.

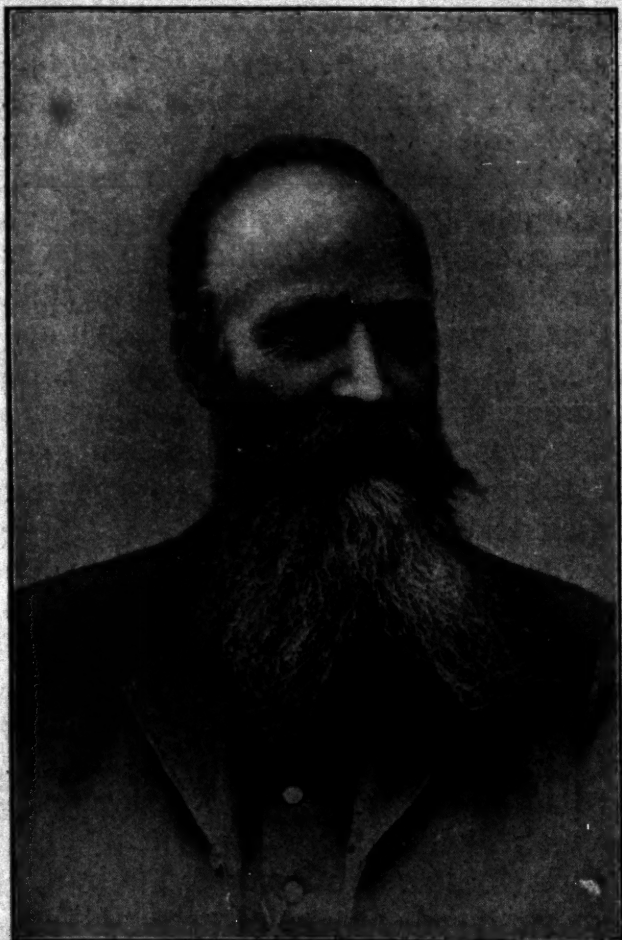
År 1856 erhöill Nyvall Ev. Fosterlandsstiftelsens kolportörsbetyg och blev så skriftspridare. Senare genomgick han pastor Lundborgs predikantskola i Grythytted. I mer än 40 år utövade han sedan sitt evangelisationsarbete med sällsamt nit, kraft och framgång. Han genomreste de flesta av Sveriges landskap, allestädes med glädje och tacksamhet mottagen. Sitt huvudsakliga arbete ägnade han sin födelsebygd Värmland med de kringliggande landskapen. Tre gånger företog han missionsresor till Amerika, nämligen åren 1875, 1884 och 1894. Andra gången vistades han där över 2 års tid.

Då Svenska Missionsförbundet bildades i Stockholm den 2 augusti 1878, var Nyvall närvarande. Han invaldes ock i den centralkommitté, som fick i uppdrag att upprätta förslag till stadgar samt i övrigt under första verksamhetsåret föra saken framåt. Nyvall tillhörde sedan Svenska Missionsförbundets styrelse till år 1885. År 1887 invaldes han ånyo och stannade kvar, tills han

1889 blev vald till distriktsföreståndare för Värmland och Dalsland. Denna senare befattning innehade Nyvall till år 1903.

Nyvall var en fridens man. Varhelst han fann Kristi sinne och nitälskan för det goda, gladdde han sig däråt. Så länge Värmlands Ansgariiförening var ansluten till Ev. Fosterlandsstiftelsen — och det var den till omkring år 1902 — så valdes Nyvall som ombud till dess årsmöte. Han plögade ock infinna sig där, ehuru han högst litet deltog i överläggningarna. Någon verklig befordrare av Stiftelsens grundsatser var Nyvall icke under senare delen av sin levnad.

Stor tillgivenhet och aktning vann Nyvall genom sin synnerliga anspråkslöshet. Att göra så litet besvär som möjligt och fordra så liten uppassning som möjligt, det var hans lust. Och vid mångt predikantmöte

Carl Johan Nyvall.

manade han de andra predikanterna att på sina resor i de hus, där de blevo härbergerade, icke begära, att man skulle borsta åt dem eller passa dem mer än nödvändigt var. Om än saken i och för sig vore ringa, så vore det dock av stor betydelse, att de lämnade efter sig sådana intryck av anspråkslöshet, att de, som härbergerat dem, med glädje sågo dem komma igen.

Nyvalls långa och välsignelsebringande verksamhet närmade sig sitt slut. Han bad ofta, att, då han ej orkade arbeta längre, Gud snart skulle taga hem honom. Så skedde ock. Knappt en månad före sin död, stadd på en längre resa i Värmland, insjuknade han efter att en tid hava känt sig klen och matt. Han kom hem till Vestanå i Karlskoga och lades ned allvarligt sjuk. Men då han kom ihåg, att han hade åtskilliga viktiga angelägenheter att ordna för Värmlands Ansgariiförening, bröt han sjukdomens bojar och reste till Kristinehamn och klarerade upp allt. Hemkommen igen fortsatte han ända in i det sista, biträdd av sina vänner och särskilt av sin dotter, fru Anna Baur, att ordna och planera för verksamheten som förut. Varken han själv eller omgivningen anade, att slutet var så nära.

Efter att endast en 8 dagar hava varit bunden vid sjuklägret, och sedan han överlämnat sig och de sina och alla Kristi vänner åt Guds nåd, insomnade han i

frid pingstdagen den 22 maj 1904 kl. 11 f. m., just vid den tid, då han så ofta förkunnat fridens budskap.

Han är begravnen å Karlskoga kyrkogård. Den 26 oktober 1905 avtäcktes där en av Värmlands Ansgariiförening bekostad minnessten med påskrift:

»Distriktsföreståndaren

C. J. Nyvall

* 29 dec. 1829

† 22 maj 1904

Rom. 14: 8.

Värmländska Ansgariiföreningen reste värden.»

J. Nyren.

C. J. Nyvall.

*Du kom ifrån lantliga bygder
Så varm uti hjärta och själ
Och kungjorde Mästarens dygder;
Din sång och ditt budskap ljöd väl.
Och himmelska pingstvindar rörde
De skaror, som, undrande, hörde
Det ljufliga budskap, du bar.*

*I värmländska byar och städer
Din stämma så manande ljöd.
Och likasom vårsolen gläder
Och livar en värld, som var död,
Så väckte den Helige Anden
Ur döden och löste ur banden
De själar, som föddes på nytt.*

*Och vida omkring gick en bölja
Av andelig väckelse ut.
De mäktiga vågsvallen skölja
En mark, som var öken förut.
Och öknen blir skön som en lilja
Och ler mot försonarens vilja
Som sippan mot vårdagens sol.*

*Så ter sig i doftande våren
Den väg, som du, lycklige, gått.
Med eviga minnen i spåren
Du målet och vilan har nått.
Och medan din gravkulle grönskar,
En skara av tusenden önskar
Att leva och verka som du.*

Aug. B.

Svenska Missionsförbundets Expedition,

77 Drottninggatan 77.

STOCKHOLM.

Allm. telefon 4634 & 7415. Rikstelefon 8525.

Inregistrerad telegrafadress: »Förbundet, Stockholm.»

Hålles öppen alla helgfria dagar från kl. 9 f. m. till 3 e. m.

Pietisten,

Svenska Missionsförbundets organ för dess inre mission,

utkommer den 8:de och 22:dra i varje månad.

Prenumerationspriset för 1908 är 1: 50 på posten och 1: 25 kr. på Expeditionen, då minst 5 ex. rekvireras. 11 exemplar lämnas för 12: 50.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50.

Alla meddelanden, som röra Svenska Missionsförbundet och dess verksamhet, jämte gåvor till missionen och rekvisitioner av böcker m. m. adresseras till Svenska Missionsförbundets Expedition.

I testamenten och gåvobrev, som upprättas till förmån för Svenska Missionsförbundets verksamhet i allmänhet eller till någon särskild gren därav, torde *noga* angivas, att det är till Svenska Missionsförbundets mission. När ett testamente t. ex. endast innehåller, att ett visst belopp skall tillfalla *hednamissionen*, så kan ju ovisshet uppstå, om det är Svenska Missionsförbundet eller något annat sällskap, som skall hava penningarne.

Sparbössor för insamlande av medel till vår yttre och inre mission utdelas gratis och kunna rekvireras från Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingsböcker, blanketter till flyttningssbetyg och dopattester, ritningar till missionshus, text- och klassböcker för söndagsskolan, sångböcker m. m. tillhandahållas på Expeditionen och kunna därifrån rekvireras.

Svenska Missionsförbundets vilohem, Rättvik.

Friskt och skönt beläget på stranden av Siljan.

Präktiga verandor, inklädda med glas.

Vattenledning. Badrum.

Hålles öppet året om för inackorderingar under längre eller kortare tid till billiga priser.

Under vintern åkning med kälke och skidor.

Predikanter och missionärer äga företräde.

Närmare upplysningar lämnas av föreståndaren eller av Missionsförbundets Expedition.

Prenumerationspriset utomlands. I den anmälan om tidningen, som varit införd i ett par föregående n:r, har prenumerationspriset för tidningens sändande till Amerika och andra länder icke varit utsatt, vilket förorsakat en mängd förfrågningar härom. Vi beklaga, att det blivit uteglömt, och meddela här, att priset är kr. 2: 50 pr exemplar.

Utdelning av missionssparbössor. I tidningen Missionsförbundet har ställts en uppmaning till våra missionsvänner att nu i början av året rekvirera missionssparbössor till utdelning. Även till Pietistens läsare vilja vi ställa en sådan uppmaning. Insamlingen i dessa sparbössor gäller icke endast den yttre missionen utan lika fullt verksamheten inom vårt eget land. Askarna utdelas gratis och tömmas i regel annandag jul vid den anordnade missionsfesten. Uppgiv det antal, som önskas, jämte tydligt namn och adress till expeditionen.

Verksamheten bland dövstumma. Predikant P. Alfred Persson, som är anställd i Missionsförbundets tjänst särskilt för verksamhet bland vårt lands många dövstumma, kommer att under den närmaste tiden verka i norra Småland. Från de få resor, som han hittills hunnit med, sedan han kom i Missionsförbundets tjänst, ha vi sett mycket goda resultat. Vi behöva också alltmör komma till insikt om betydelsen av detta arbete. Många dövstumma klaga över, att de icke på månadstal äro i tillfälle att få höra en predikan på sitt språk.

Missionsförbundets kvartalsmöte. Vårt nästa kvartalsmöte, som blir det sista före årsmötet, kommer att hållas i Örebro under påsken. Vid detsamma komma som vanligt utom andra talare, även ett par missionärer att närvara.

Pietistens spridning. Spridningen av denna tidning har gått bättre, än vi vågade vänta på grund av de invändningar, som från några håll gjorts. Vi ha rönt mycken uppmuntran från olika platser i landet. En av våra predikanter skriver: »Hjärtligt tack för den kära tidningen Pietisten. Det går mycket bra att sprida den. Vi torde få flere missionstidningar spridda och lästa här i år än någonsin förut. Det går visserligen icke utan att tala och arbeta för saken. Men huru roligt, när det går! Vi få då vara med och göra Herrens sak kunnig genom våra missionstidningar».

Om alla våra predikanter lika mycket intresserade

sig för spridning av våra tidningar, så skulle vi nå ett resultat, som ginge över all förväntan.

Vaktmästaresysslan på Missionsskolan. Utan att annons därom varit utfärdad, har dock till Styrelsen inkommit ett rätt stort antal ansökningar från personer, som önskade anställning som vaktmästare på den nya missionsskolan. Ännu inkomma dylika förfrågningar. Vi anse oss därför böra meddela, att Styrelsen redan på sitt sammanträde i oktober förlidet år antog en person för den platsen. Med hänsyn till att skolan får eget både gas- och vattenverk m. m., har man sökt att få en i maskinarbeten hemmastadd person och även lyckats få en sådan med mycket goda rekommendationer.

Konferensen och årsmötet. Styrelsen, som nyligen varit samlad, har bestämt tiden för konferensen och årsmötet till den 18—21 juni. Att det blir något senare än vanligt, beror därpå, att man velat vara viss om att till konferensen få missionsskolan färdig, så att invigningen då kan äga rum.

Sammanträde med distriktsföreståndarna. Den 7 och 8 april kommer att hållas ett extra sammanträde med distriktsföreståndarna och styrelsen för att dels närmare diskutera förslaget om distriktens omreglering dels rådgöra om den inre missionens övriga angelägenheter.

Tidningens utgivningstider. Rätt många av våra prenumeranter hava begärt att få de båda tidningarna samtidigt. Vi bedja därför ånyo få fästa våra läsares uppmärksamhet på, att Missionsförbundet och Pietisten utkomma vid olika tider, och att det därför är olämpligt att vänta med utsändandet av den ena, tills den andra utkommer.

"Skulden betald."

I Gislaveds municipalsamhälle, där den fria missionsverksamheten ännu ej haft någon större framgång, ha dock de missionsvänner, som där finnas, byggt missionshus. De kommo i skuld, som dock årligen, mer eller mindre, minskades. I år äro de skuldfria. Det beror därpå, att en av församlingens medlemmar betalt den. Denne broder kom en dag till mig och sade: »Vet du, jag har tänkt på en sak. Herren har varit så god mot mig och min familj. Vi ha blivit befriade från sjukdomar och motgångar under flera år. Jag vill betala återstoden av vår missionshusskuld». Och så gav han mig 460 kr. att genast betala den. Att missionsvännerna blevo glada och tacksamma, det säger sig själft, men mest glad och tacksam mot Gud kände sig vår broder själv.

Ar. Sjölin.

Vänersborg. Evangeliska missionsförsamlingen firade söndagen den 12 jan. sitt årsmöte. Årsberättelsen giver vid handen, att verksamheten går framåt. Under året hava 28 nya medlemmar vunnit inträde i församlingen, som nu räknar 165 medlemmar. Inkomsterna hava varit 3,618 kr., och dessutom har till byggnadskassan inkommit något över 4,000 kr. Därav har ungdomsföreningen bidragit med över 1,000 kr. Församlingens samlingslokal är mycket bristfällig, vadan den nu arbetar på att kunna bygga ny kyrka. Därom skrives från Vänersborg: »Genom predikant Finnströms resor har det kommit till denna fond 7 tusen kronor på ej fullt två år. Ett hjärtligt tack bringas härmed alla givarne. Vi måste samla ännu 7 tusen kr., innan vi kunna bygga, enär vi hålla före, att det är bättre att hava ett dåligt hus trångt och obekvämt vid många tillfällen, än en fin kyrka med en tryckande skuld, som skulle förlama den andliga verksamheten».

I **Gudby** missionshus hade Sorunda missionsförenings ungdomsförening anordnat missionsfest söndagen den 12 jan. till förmån för dess skyddsling i Kongo. Under festen, som var besökt av så många, som missionshuset kunde rymma, höllos föredrag av pred. E. Andersson, direktör Mannegaard m. fl. Sång, musik och deklamation förekom och bidrog till festens höjande.

Rådmansö friförsamling höll den 11 jan. sitt årsmöte. Församlingen har under året insamlat något över 2,000 kr. Till Sv. Missionsförbundet har överlämnats 466 kr. och till Norrtelje missionsförening 235 kr. På Rådmansö finnas två ungdomsföreningar, som underhålla var sin skolgosse i Kongo.

Norrbo kristliga ungdomsförening hade såsom avslutning på ungdomens bönevecka anordnat ungdomsmöte söndagen den 19 jan. Föredrag höllos av pred. Selin och skollärare Åström från Lingbo. Det alltigenom goda och andrika mötet, som var talrikt besökt, avslutades med ett innerligt och varmt bönemöte.

Arbrå missionsförening har under 1907 intagit 9 nya medlemmar, 5 hava dött, en utgått och en utflyttat. Medlemssiffran vid årets slut var 253. Inkomsterna ha stigit till 6,432: 54. Till Sv. Missionsförbundet har lämnats 1,540: 68, till Hälsinglands Ansgarieförening 275: 37 och till Ev. Fosterlandsstiftelsen 50 kr. Kapitalbehållningen utöver skulden är 20,830: 34. På årsmötet beslöts enhälligt, att styrelsen skulle efter en rimlig fyrskala »beskatta» medlemmarna för att täcka en skuld å 2,500 kr. Föreningen har under året ombyggt till predikantbostad den 1902 inköpta »Forsbergsgården» vid Wallsta station — en i varje avseende praktiskt och trevligt inredd bostad på 4 rum, tambur, kök, veranda och källare. Vattenledning är även införd. Ung-

domsföreningen har bekostat inledning av elektriskt ljus i bostaden. — Frid, samförstånd och kärlek har rått, och Gud har välsignat sitt folk i Arbrå. — Styrelsen är densamma som förut med undantag av byggmästaren Erik Person, som ville entledigas, och i hans ställe invaldes lantbrukaren Magnus Swedlund. Församlingsföreståndare är som förut H. Myrbäck.

I **Anneberg**, norra Småland, har det under böneveckorna varit en andlig såningstid. Pred. Oscar Svensson, som annars reser inom Östergötlands Ansgarieförening, verkade under halva januari i Anneberg. Mycket folk samlades och lyssnade till frälsningsbudskapet. En meddelare skriver: »Glädjen att under dessa dagar få se syndare vid Jesu fötter ha vi ej haft, men vi ha känt och förstått, att ordet fallit i mottagliga hjärtan, och vi hoppas och tro, att den stora dagen skall uppenbara någon skörd från dessa dagar».

Från **Åsele** ha vi emottagit följande brev:

Kära missionsvänner!

Frid vare med eder!

Fröjden eder i Herren alltid: åter säger jag: fröjden eder!

I tanke att det skulle intressera någon att höra ytterligare ifrån oss här i Åsele, skall jag meddela något härifrån.

Vi hava nu haft en tre veckors »bönevecka», och folket synes få allt större intresse av att samlas omkring Guds ord. Hopen av dem, som komma med, ökas dagligen. Någon genomgripande andlig väckelse har dock ännu ej brutit loss, men Gud plockar ut någon här och någon där ifrån syndens valde.

Ett par exempel därpå. Vid ett möte, som vi hade anordnat i en gård hos en snickarefamilj, steg en äldre man upp efter mötets slut och sade: »Jag har fått frid med Gud i afton, innan jag gick hit till mötet, och min hustru kämpade sig igenom förliden natt». Dessa makar hade en längre tid varit bekymrade. Vid ett möte kvällen därpå var det en ung kvinna, som bad om förböner. De, som nu hava lämnat sig åt Herren, äro företrädesvis sådana, som förut hava varit troende och tillhört ungdomsföreningen. Denna ungdomsförening, eller rättare dess medlemmar, övergingo till en kyrklig sådan, när Åsele kristna missionsförening blev utan predikant. Där synas de ånyo hava somnat in i andlig sömn. Denna ungdomsförening hava vi nu sökt att återuppliva i hopp om att därigenom kunna vara till välsignelse för de nyomvända. Vi skulle gärna skaffat oss en predikande broder till hjälp under den kommande tiden, men om det någonstades är sant, att säden är mycken, men arbetarne äro få, så är det här i lappmarken och särskilt i Åsele.

Gud välsigne eder alla för edert deltagande och eder kärlek till missionen här. Att I haven bedit och tänkt på oss, det förstår jag därav, att Herren besöker oss.

Eder bröder
Er. A. Landin.

Värmlands och Dalslands predikantförbund höll sitt årsmöte i Karlstad i samband med värmländska Ansgarieföreningens årsmöte den 15—16 januari.

Omkring 60 predikanter hade infunnit sig från Värmland och Dalsland.

Programmets första fråga inleddes av D. Hagström, Arvika. Den var av följande lydelse: Vad är att »värda Guds hjord» (I Petr. 5: 2), och av vilken praktisk betydelse är denna vård?

Alla talarne, som yttrade sig, voro ense därom, att denna fråga är av livsviktig betydelse för den kristna församlingens sunda utveckling och tillväxt.

Till denna vård hör bland annat att förkunna evangelium, hålla enskilda församlingsmöten, taga reda på gåvorna och framdraga dem till församlingens uppbyggelse, vara opartisk, tillse de sjuka och svaga, tjäna med dopet och nattvarden, så att församlingens medlemmar icke må känna sig frestade att gå till andra samfund för att få de andliga behoven för sig och sina barn tillfredsställda. Till denna vård hör också tukten: att tillrättavisa de oordentliga och utesluta dem, som framhärda i orättfärdighet utan anseende till personer — att i allt söka följa Herrens ords föreskrifter.

Bland andra frågor, som samtalades över, var denna: Håller gränslinjen mellan Guds folk och världen på att växa igen? Under diskussionen framhölls vikten av att vara vakande, ty medan de troende sova, sår ovännen ogräset. Den kristna församlingen skall lysa som en stad på berget, ett ljus i världen.

Värmlands Ansgarieförening firade sitt 44:de årsmöte i Karlstad den 17—19 jan. Under mötet höllos många föredrag rika på uppbyggelse och goda lärdomar.

Till missionsverksamheten i Dalsland anslogos kr. 300 för 1908. På lördagen kl 4 hölls möte för barn, då skollärarne Thegerström och Lindskog talade till barnen. Missionär Lovisa Engvall från Kaschgar uppträdde i kaschgarisk dräkt och berättade om förhållandena i Kaschgar.

Mycket folk var samlat, särskilt under söndagen, då det rymliga missionshuset var till trängsel fyllt av åhörare.

Föreningens sommarmöte skall hållas i Arvika den 4 och 5 juli, och i Karlskoga någon dag efter.

Norra Vi missionsförening höll sitt årsmöte i sitt missionshus lördagen den 25 januari. Då församlingen bildades, bestod den av blott några få fattiga, men med tro och kärlek benådade medlemmar. De både, arbetade och erhöilo tomt, och om några år hade de glädjen inviga ett litet trevligt missionshus. Skuld fingo de på det, men nu vid årsmötet återstod däraf blott en liten del, som genom en utestående fordran för en missionsauktion skulle betäckas. Under det gångna året har församlingen lämnat nära 100 kr. till yttre missionen. Tre nya medlemmar intogos vid årsmötet och är medlemsantalet nu omkring 30.

Från **Forssa** skrives: »Det är med verklig glädje vi sända vår tidning Pietisten det budskapet, att böneveckan ännu fortsätter bland Herrens lilla hjord här i Forssa.

Möten hava hållits nästan varje kväll och en Andens pingstvind blåser för närvarande ibland oss. Omkring ett femtiotal bekymrade själar hava böjt sig för Jesu fötter och begärt våra förböner. En ungdomsförening av på Herren troende unga män och kvinnor har bildats och har nu 30 medlemmar. Församlingen har haft glädjen att hälsa fyra nya medlemmar välkomna.»

Malmbergets kristna missionsförening firade sitt 14:de årsmöte den 11—12 jan. Föreningen har under det gångna året fått hälsa 14 nya medlemmar välkomna. Under samma tid hava dels genom flyttning från orten, dels genom döden och uteslutning 8 personer avgått. Föreningen räknade vid årsskiftet 109 medlemmar. Inkomsterna ha varit kr. 6,091: 44 och utgifterna kr. 3,915: 35. Församlingen har haft den glädjen att under året få flytta in i en nybyggd, ändamålsenlig lokal, som med inventarier kostar omkring 35 tusen kr. På egendomen vilar dock en skuld av 25 tusen kr. Måtte den snart bli betald!

Lundsbrunns friförsamling har till predikant och församlingsföreståndare kallat predikant G. Peterson i Skära. Peterson tillträdde platsen den 1 febr.

Ekeby och Väske missionsföreningar ha kallat pred. G. H. Osborne i Möklinta till deras predikant. O. har antagit kallelsen och tillträder platsen denna månad.

Arboga friförsamling har till predikant och församlingsföreståndare kallat pred. K. O. Samuelsson, Ludvika, som med ja besvarat kallelsen.

Tierps norra friförsamling höll söndagen den 19 jan. sitt årsmöte i missionshuset därstädes.

Av årsberättelsen framgick, att verksamheten under det gångna året gått stadigt framåt. I församlingen hava under året ingått 21 nya medlemmar. Elva hava dels genom döden och dels genom flyttning från orten utgått ur församlingen. Vid verksamhetsårets början var församlingens medlemsantal 115, vid dess slut 125.

Revisionsberättelsen visade en ökning i inkomster och utgifter mot föregående år, beroende på att församlingen under det senast gångna verksamhetsåret gjort en särskild ansträngning för att få bort en förefintlig skuld på sina båda missionshus. Inkomsterna hade stigit till kr. 7,468: 99 och utgifterna till kr. 7,002: 63, således en behållning i kassan vid årets slut å kr. 466: 36. Skulderna uppgingo till kr. 740: 04. Församlingens tillgångar vid årsskiftet utgjorde sammanlagt kr. 22,002: 61.

Mötet, som fortsatte hela dagen med ett par avbrott, då gemensam middag samt kaffe intogs, var präglad av en broderlig och fridfull ande.

Ur **Ljungby** missionsförenings årsberättelse anför vi följande: »Lovad vare Herren! Ty han har gjort stora ting med oss; därför äro vi glada. Så har även Ljungby missionsförening den största anledning att sjunga, då hon nu kastar en blick tillbaka på sitt förflutna verksamhetsår. Med innerlig tacksamhet till Gud erinra vi oss den härliga vårtid, som inbröt i och med den väckelse, som började redan på nyåret. Medlemsantalet

var vid årets början 57 men har under året ökat med 14, vadan församlingen nu räknar 71 medlemmar». Församlingens ungdomsförening räknar 62 medlemmar. Dess möten ha varit uppbyggliga och måhända mest befordrat de ungas bevarande och tillväxt i Guds nåd. Den 19 jan. höll missionsföreningen sitt årsmöte, då 6 nya medlemmar anmälades till inträde i föreningen.

Ofvansjö missionsförening höll sitt årsmöte i Österbergs missionshus söndagen och måndagen den 26 och 27 januari. Under den offentliga delen av mötet hölls föredrag av predikanterna L. Lindgren från Lingbo, O. Lidén från Tärnsjö och Emil Öhnell. Föreståndaren för församlingen, L. Molin, föredrog årsberättelsen, varur hämtas att medlemsantalet utgjorde 103 vid årsskiftet. Inkomster och utgifter balansera på kr. 1,954: 63 med en behållning av kr. 502. Det viktigaste beslutet, som fattades vid enskilda mötet, var att kalla stationerad predikant för föreningen, vilket den saknat under 20 år.

Söderhamns missionsförening firade sitt årsmöte söndagen den 26 och måndagen den 27 sistlidne januari. Det var från början till slut ett härligt möte, en skön Herrens högtid. Båda dagarna var mycket folk samlat såväl från staden som omgivande landsbygd. Predikanter voro: J. Erixon, P. Olsson och W. Sarwe.

Ur års- och revisionsberättelsen kan nämnas, att det gångna verksamhetsåret varit i alla afseenden rikt välsignat med inbördes förtroende och kärlek samt livlig verksamhet utåt. Medlemsantalet är jämt 300. Med inbetalda 2,000 kr. från Stugsunds missionsförening som lösen från kapellet i Stugsund hava inkomsterna stigit till 8,703 kr. 26 öre och utgifterna till samma summa med en kassabehållning på 188 kr. 35 öre. Utgifterna inräknas då 2,000 kr., avsatta till byggnadsfonden för missionshuset.

Ända sedan böneveckans början har en ljuvligt stilla nådesvind förnummits till de troendes uppbyggelse och många sjäalars frälsning. Mitt underall synd och otro, rationalism och bibelförnekelse få vi se. Huru Herren Jesus går ibland oss och gör under, ryckande somliga »som bränder ur elden». Och det är bara svar på bön. Sedan tidigt i höstas hava några troende i all tysthet kommit tillsammans en å två gånger i veckan och bedit om Guds Ande, bidat och väntat. Svaret har kommit.

Låt oss bedja, låt oss tro, låt oss i uthållig kärlek verka vår Frälsares verk. Inga mänskliga verk och tillställningar behövas alls. Gud reder sig dem förutan. |

A. F.

Jönköping. Böne- och väckelsemöten hållas där varje kväll under ledning av pastor E. O. Hedberg. Mycket folk samlas, så att sittplatserna knappast räcka till. Herren är nära på ett förnimbart sätt, och varje kväll böja bekymrade knä vid nådastolen.

Landskrona missionsförening höll sitt 33:e årsmöte torsdagen den 30 januari.

Av årsberättelsen framgick, att föreningen under året utfört ett gott arbete såväl med avseende på den

lokala verksamheten som med bidrag till främmande, både inre och yttre, mission.

Revisionsberättelsen visade, att inkomsterna under året uppgått till 5,534 kr. och 79 öre och utgifterna till 4,993 kr. och 29 öre.

Till församlingsföreståndare omvaldes föreningens pred. J. P. Williams.

Götlunda luth. missionsförening firade den 26 jan. sitt årsmöte.

Inkomsterna för året voro 8,403 kr. 17 öre, av vilka 790 kr. 33 öre sänds till Sv. Missionsförbundets expedition. Mötet var i allo gott.

Söndagen den 1 dec. 1907 invigdes ett nytt missionshus, som av årets inkomster i det närmaste betalats. Detta är föreningens 4:e missionshus.

På sista styrelsemötet beslöts att härefter betala predikantens premier i pensionskassan.

Torsåkers friförsamling avhöll sitt årsmöte söndagen den 26 januari. Efter bibelläsning och bön av församlingens predikant L. S. Rodén föredrogs års- och revisionsberättelsen, varaf framgick att församlingens inkomster under året utgjort kr. 7,341: 14. De största utgiftsposterna voro följande: För några smärre förändringar och målning av missionshuset i Wall kr. 1,955: 50, till avbetalning av skuld kr. 1,350, till predikantens lön 1,200 samt till Svenska Missionsförbundets Expedition kr. 1,145: 42. Kassabehållning till 1908 kr. 622: 89.

Utom ovannämnda inkomster har församlingen fått såsom gåva av en av sina medlemmar mottaga en större, synnerligen god pedalorgel av J. P. Nyströms Orgel & Pianofabriks, Karlstad, tillverkning. Orgelns pris är kr. 1,250.

Församlingens medlemsantal är 419. Mötet avslöts med ett anderikt tacksägelse- och bönemöte.

I **Vaxholm** hava bönemöten pågått varje kväll sedan nyåret och fortsätta ännu. Ganska många hava kommit till tro på Herren, och Guds barn hava blivit uppbyggda och välsignade och deltaga med glädje och intresse i mötena.

Missionsföreningen Ljus i Hagalund firade sitt årsmöte i missionshuset sönd. den 26 jan. Kl. 11 hölls offentlig gudstjänst med predikan av J. P. Johansson från Stockholm.

Av årsberättelsen framgick, att föreningen ökats under året med 10 medlemmar. Syföreningen har varit i verksamhet och tvenne basarer ha hållits med en inkomst av kr. 545: 67. I söndagsskolan ha av 13 lärare undervisats 180 barn fördelade i 12 klasser.

Revisionsberättelsen visar i inkomster kr. 4,690: 94 och utgifter för olika ändamål kr. 4,051: 24.

Kl. 6 e. m. hölls årsfest, då pred. Henning Andersson från Stockholm predikade. Flera goda sånger sjöngos till musik av en musikförening från Valhalla.

Salen var fylld av lyssnande åhörare. Högtidsstunden avslutades av pred. Th. Wennberg.

Pastor C. O. Sjöberg, som nyligen återkommit från ett par års vistelse i Amerika, har under den gångna månaden verkat som predikant i Immanuelskyrkan i Stockholm. För närvarande gör han en resa i Småland men skall i mars återvända på ännu ett par veckor i huvudstaden.

Sjuka predikanter. Predikant A. Carlsson i Immanuelskyrkan i Stockholm och Aug. Pettersson i Uppsala äro båda rätt allvarligt sjuka. Den senare torde ha föga utsikt att bli återställd från sin sjukdom.

Må Herren vara när dessa våra bröder och alla andra, som lida sjukdomens smärta.

Direktör E. Westerberg, som till predikant G. Westerberg, Skattkärr, Värmland (förut i Julita), har för den närmaste tiden blivit tillförordnad som organist i Immanuelskyrkan i Stockholm efter direktör Carl Bohlin, som vunnit anställning på annat håll.

Svenska kyrkan.

— Hovpredikanten Heuman i Stockholm har hemställt, att Stockholms stads konsistorium ville hos K. M:t framhålla vikten av att åtgärder skyndsammast måtte vidtagas för att få till ordförande i Stockholms stads konsistorium en särskild för Stockholm fungerande biskop. Konsistoriet hemställer därför, att ny instruktion måtte utfärdas för pastor primarius, så att han med biskopstitel får rätt att för Stockholms behov inviga präster, samt att pastor primarius återinträder som självskriven medlem i direktionen över Stockholms stads undervisningsverk och tillerkännes i huvudsak lika ordnad eforal myndighet som rikets biskopar.

— Predikanten Joh. Kjellgren i Örebro har blivit anställd som evangelist i Västerås stift. Hans verksamhet skall hufvudsakligen gå ut på att biträda prästerskapet med den kyrkliga ungdomsvårdens organisation och åstadkommande av regelbundna barn gudstjänster i kyrkorna eller ute i byarna.

Baptistsamfundet.

— Ebeneserförsamlingen i Stockholm har under det sist gångna året förökats med 49 medlemmar. Dess medlemsantal är nu 575.

— Stockholms första baptistförsamling hade vid årsskiftet 1,270 medlemmar.

— Karlskoga baptistförsamling har vid senaste årsmötet beslutit att icke vidare anordna några försäljningar utan i stället under särskilda offerdagar insamla de för verksamheten nödvändiga medlen.

— Sundsvalls baptistförsamling har nyårsdagen firat sitt 53 årsmöte. Medlemsantalet är 567.

Metodistsamfundet.

— S:t Pauls församling i Stockholm firade den 8 jan. en minnesfest med anledning av, att den dagen 40 år förflutit, sedan församlingen bildades. Vid festen meddelades, att under dessa år 5,669 personer varit medlemmar i församlingen och att över 6,000 barn undervisats i söndagsskolan.

— Medlemsantalet i metodistepiskopalkyrkan i hela världen är 3,303,221. Ökningen av medlemsantalet förra året var 68,697. Antalet kyrkor har ökats med 2,229 och är nu 29,523.

K. F. U. M.

— Kristliga Föreningen av Unge Män i Stockholm skall tillbygga sitt hus i hörnet av Birger-Jarlsgratan och Snickarebacken. Större delen av denna nybyggnad skall upptagas av hotellrum, inalles ett femtiotal. Stockholm får härigenom sitt första förstklassiga hotell med på kristliga principer grundad hotellrörelse. Att detta är av stor betydelse för en stad som Stockholm, är uppenbart.

Taket på det nya huset blir platt och kommer att anordnas till trädgård.

Jag längtar!

Jag längtar att likna dig mer, Herre Krist,
I mildhet och ödmjukhets sinne!

Jag är i mig själv nu så full utav brist.
O, rista det djupt i mitt minne!
O, lär mig då leva så helt för dig här,
Som nåden kan fostra och kärleken lär!
Min Frälsare, giv mig ditt sinne!

Jag längtar att älska så rent, såsom du,
De djupast fördärvade själar!
Att älska, att älska, att älska just nu,
Av lustarna fångslade trälar!
O, lär mig att älska, som du, var jag går
Och söka de arma, förlorade får!
Min Frälsare, giv mig ditt sinne!

Min Jesus, jag längtar att ömma, som du,
För nöden, som råder i världen!
Jag längtar att ömma, att ömma, just nu,
För folket på stigar och gården!
O, lär mig att ta' deras nöd såsom min!
Ja, helt i mitt hjärta din ömhet gjut in!
Min Frälsare, giv mig ditt sinne!

Att älska i ödmjukhet, ömt såsom du,
Må detta min livsuppgift bliva!
Min kropp som ett offer jag lämnar dig nu
Och må jag så städse förbliva!
De spår, som du trampat, min Frälsare kär,
Att följa dem är nu mitt hjärtas begär!
Min Frälsare, giv mig ditt sinne!

L. O. Nylander.

En gammal lärarik legend.

I en liten by på landet levde en gång en fattig kvinna, som förtjänade sitt bröd i sitt anletes svett och därjämte levde ett fromt liv och tjänade Gud, så gott hon i sitt hjärtas enfald det förstod. Det som mest bekymrade henne, var varken fattigdom eller arbetsmödan, utan det, att hon hade så liten tid att ägna åt bön och andaktsövningar. Den jordiska kallelstens plikter och de kärlekstjänster, hon städse var redo att bevisa sina nödställda grannar, upptogo henne så, att hon hade föga tid övrig att under gudstjänsterna i kyrkan eller enskilda andaktsstunder söka umgänge med Gud och åtnjuta hans närvaro.

Hennes livsuppgift var enkel — hon hade nämligen av en rik jordägare fått sig anförtrödd vården av en del kreatur i ett avsides liggande fähus och för denne gjort sig känd som en trogen och pålitlig tjänare.

En julafton hade hon beslutat att använda en del av natten till att besöka den gudstjänst, som under namn av midnattsmässa firades till det nyfödda Jesusbarnets ära. Uppfylld av fröjd skyndade hon i mörkret in till den lilla anspråkslösa kyrkan i sin fäderneby, och snart knäböjde hon på dess hårda stengolv. Förenande sin redan spruckna och darrande stämma med församlingens sjöng hon med rört hjärta psalmer till den människovordnes lov, upphöjande hans namn, som av kärlek till det syndiga människosläktet övergav himmelen för att taga sin boning på jorden.

Framme i den lilla kyrkans högkor hade man även denna julafton enligt bruket ställt en krubba, på vars halm bredvid målade oxar och åsnor av trä ett litet Jesusbarn vilade insvept i lindakläder, och där jungfru Maria och Josef höllo vakt vid dess sida. Kring denna i de fattiga byinnevånarnes ögon så sköna tavla, ofullständigt upplyst av några veckor, som brunno i skålar av olivolja, trängde sig efter gudstjänstens slut höga och låga, gamla och unga undrande och beundrande. De äldre kastade sig intagna av vördnad på knä inför densamma och trodde sig nästan lekamligen försatta tillbaka till den första julnatten i Betlehems stall; de unga åter stodo med knäppta händer och strålände blickar och sjöngo andaktsfullt julsånger till barnets ära. Och denna sköna julfest plögade fortgå så intill långt fram på morgonen, ty vem tänkte den natten på att sova? Ej ens de små barnen tröttnade på att beskåda Jesus, där han låg på sitt torftiga läger.

Huru gärna hade icke även den fattiga gamla tjänstekvinnan stannat, där hon var för att bedja med de andra och lyssna till sången, i vilken hon tyckte sig förnimma såsom ett genljud av änglarnes i Betlehems ängd. Men plikten kallade henne efter en stund åter därifrån, och huru påkostande det än var, måste hon följa. Där borta i sitt avlägsna fähus hade hon en sjuk ko, som behövde tillsyn och vård, och hennes skyddsling fick inte vänta henne förgäves. Om än med svidande hjärta lämnade hon därför kyrkan för att vaka över det, som blivit henne anförtrött.

Snart hade kvinnan tillryggalagt det avstånd, som skilde henne från hennes bostad, och öppnade dörren till densamma. Men av förundran över den syn, hon där såg, kom hon på en lång stund icke över tröskeln.

Mitt framför henne i samma krubba, där hon åt sin husbondes laståsnor plägade lägga fordret, och på den vetehalm, varmed hon själv ett par timmar förut fyllt densamma, vilade själva det himmelska Jesusbarnet, strålande av en överjordisk glans och omgiven av oräkneliga änglahuvuden. Hela det trånga, mörka rum, där hennes simpla dagliga arbete förrättades, upplystes och förgylldes nu av det härliga ljus, som utgick från krubban. Hon, som för det sjuka djurets skull måste lämna bilden av Herren i kyrkan, återfann här honom själv levande och översvinneligt skön. I stället för jordiska sånger klingade nu himmelska körer av änglaröster emot henne i den tysta natten, uppfyllande det låga huset med de ljuvaste harmonier.

Den häpnande kvinnan skulle hava tagit det hela för en dröm eller en synvilla, om hon icke därjämte så tydligt igenkände vart och ett av de kreatur, hon alla dagar skötte och vårdade. Sedan hon länge stått orörlig i dörren utan att våga taga ett steg framåt, drogs hon slutligen oemotståndligt allt närmare det heliga barnet och sjönk till sist bävande av översvinnelig fröjd på sina knän i tillbedjan inför dess fattiga läger.

Hon visste ej, om den stund, som nu förgick, var kort eller lång, men ett häftigt och ihållande bultande på fähusets dörr tilldrog sig slutligen hennes uppmärksamhet. Emot sin vilja måste hon stå upp för att höra efter vem det var, som sökte henne mitt i den djupaste natten.

Då hon öppnade dörren, stod en herdegosse därute, sänd av en dödssjuk kvinna uppe i bergen, med begäran att hon oförtövat skulle komma för att hjälpa henne kämpa den sista kampen och kristligen skiljas från denna världen.

Huru gärna den fattiga tjänstekvinnan annars plägade följa en dylik kallelse, ville hon nu gråta av smärta vid tanken på, att hon just i denna stund skulle tvingas att övergiva det himmelska barnet. Hon, som sällan eller aldrig tvekat att, då tillfälle gavs, söka bevisa sin tro med kärlekens gärningar, frågade nu sig själv, om det vore rätt att övergiva Jesus, som så nåderikt kommit för att gästa hennes hus i julens heliga natt?

Vem skulle tillbedja inför krubban, om hon nu övergav allt för att ledsaga herdegossen?

Redan var hon färdig att sända den döende ett nekande svar och återvända till sin plats vid krubban, dit hela hennes själ drog henne, då i detsamma hennes hjärta rördes vid tanken på den övergivna gamla, som ensam i sin hydda utan någons bistånd skulle kämpa sin sista kamp. Utan att våga kasta så mycket som en blick tillbaka, skyndade hon än en gång ut i den becksvarta natten.

Först flera timmar senare återkom hon. Med nästan bevingade fötter hade hon gått den kända vägen utför berget, sedan hon bistått och hugsvalat den döende, lagt hennes ögon tillsammans och bäddat henne till den sista vilan. Nu var hon åter fri att uppsöka det himmelska barnet och låta hela sin själ uppgå i dess beskådande.

Hennes fruktan för att det icke längre skulle finnas kvar i fäboden var dock stor, och hennes hand skälvde så av hopp och fruktan, då hon lade den på låset, att hon icke genast förmådde öppna dörren.

Men se — ännu alltjämt uppfylldes det låga rummet av en himmelsk klarhet, om möjligt blott ännu mer ljus och härlig än förut. Och då hon fäste blicken på Jesus, såg hon, att en märkvärdig förändring under hennes frånvaro försiggått med honom. Han var ej längre ett spätt och sovande barn, han hade utvecklat sig och vuxit och satt nu upprätt på krubbans halm. Hans ögon, som liknade tvänne strålande stjärnor, logo, då hon inträdde, och han räckte kärleksfullt armar a mot henne såsom till omfamning. Hans läppar rörde sig, och stämman ljud klockren och mild, då han talade och sade:

»Den som gör min Faders vilja, som är i himmelen, gör mera för mig än den, som faller ned och tillbeder. I den kärlek, som så verkar, har jag mitt liv och min varelse, och i den själ, som uppfylles därav, växer jag och tilltager, såsom du nu sett, till dess jag hinner min fullhets åldersmätt.»

Och änglastämmor sjöngo runt omkring den fattiga kvinnan: »Salig... salig... salig...» Och en sådan försmak av himmelens stora och översvinneliga salighet utgöts i hennes hjärta, att den blev alltför stor för att rymmas däri. Hon slöt ögonen och dignade till jorden.

Då hon åter öppnade dem, var det full dag och den himmelska synen försvunnen. Tungt arbete och trägen möda kallade åter den fattiga kvinnan till trohet i det lilla, och hon grep sig åter oförtrutet an därmed. Men aldrig skulle hon förgäta den julnattens lärdom.

Doktor Milne såsom barn.

Doktor Milne var en av de första missionärerna i Kina. Då han var barn, besökte han ofta en söndagsskola, där barnen på söndagskvällarna fingo lära Guds ord. Här lärde den lille Milne älska Gud och sin Frälsare. Då han ibland gick ensam hem från skolan, brukade han gå och bedja Gud hela vägen, som var nästan en fjärdedels mil lång. Vid denna tid började han också själv att hålla små andaktsstunder med sina systrar och andra barn. Hans fader var då död. Snart förlorade han även sin mor och fick därefter bo i en ogudaktig familj. I närheten bodde en fattig men gudfruktig man, som var rik på tro, frid och kärlek. Denne man brukade ibland samla barnen och läsa för dem ur bibeln, och när han hade slutat läsa ett kapitel, gjorde han små anmärkningar därtill, dels till barnens undervisning, dels ock för att förbereda den därpå följande bönen. Dessa anmärkningar tände eld och liv i den unge Milne och visade honom skönheter, som han aldrig förr sett i Guds ord. Från denna tid var det evangelium, som drog hans hjärta och intresse till sig. Han älskade att bedja, men ofta kunde han ej få något annat ställe till ostörd och enskild bön än ute i färruset bland fåren. Härute, omgiven av sina ulliga kamrater, böjde han ofta knä för sin Herre och Mästare. Här tillbragte han många timmar under vinteraftnarna i salig gemenskap med Gud, under det somliga inne i huset rådslogo om, huru de skulle komma honom att skämmas. Här börjades den fostran i Milnes liv, som skulle komma att bära sådana rika frukter.

Den dåraktiga rosen.

Då jag en ljus morgon promenerade i trädgården, kom en vindfläkt och satte alla blad och blommor i rörelse. Det är vid sådana tillfällen, blommorna tala, så jag öppnade mina öron och lyssnade.

Just då sade ett gammalt träd: »Blommor, skaka av edra lövmaskar.»

»Varför?» frågade ett helt dussin blommor på en gång, ty de voro lika somliga barn, som alltid säga »varför», då de bliva tillsagda att göra något.

Det gamla trädet sade: »Om ni icke göra det, så skola de äta upp er.»

Då skakade blommorna på sig, till dess alla lövmaskarna voro avskakade.

I en av de mellersta blomstersängarna stod en mycket vacker ros, som, under det hon skakade av sig alla utom en, sade till sig själv: »O, den här är så vacker, jag behåller den.»

Det gamla trädet hörde rosen och sade: »En enda lövmask är nog att förstöra dig.»

»Men», sade rosen, »se på hans bruna och röda päls, hans vackra mörka ögon och hans tjogtals små fötter. Jag önskar behålla honom. Säkerligen kan icke en enda skada mig.»

Efter några dagar gick jag en morgon förbi rosen igen. Det fanns icke ett enda helt blad i henne. Hennes skönhet var försvunnen; hon var nästan död och hade endast så mycket liv kvar, att hon kunde gråta över sin dårskap.

»Ack! jag trodde icke, att en lövmask skulle fördärva mig.»

En synd, som man givit efter för, har fördärvat många gosse och flicka.

Detta är en gammal historia men en sann och god läxa.

Västergötlands predikantförbund anordnar predikant- och församlingstjänaremöte i Wara den 18 och 19 nästkommande februari med början första dagen kl. 10 f. m.

Predikanter och församlingstjänare inom Västergötland hälsas hjärtligt välkomna. För erhållande av logis tillskriv Handl. G. Thorin, Wara.

Styrelsen.

Predikantmöte kommer, vill Gud, att hållas i Stockholm för 4:de distriktets predikanter den första veckan i april. Vidare meddelas längre fram.

Ansgarius

Illustrerad Missionskalender

utgiven av

Svenska Missionsförbundet

Med rikt omväxlande innehåll och många illustrationer.

Pris kartonerad kr. 1: 50, klotband 2: 00.

Vid köp av flera ex. lämnas vanligt rabatt.

För söndagsskolan.

Textböcker för 1908 à netto 5 öre.

Klassböcker av den vanliga sorten 10 öre.

Klass- och textboken, interfolierad och bunden i styva permar 25 öre.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Missionsförbundet

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission

26:te årgången

utkommer under år 1908 med 2 n:r i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missions- ämnen brev från missionärer, underrättelser om andra missioner, meddelanden från expeditionen, textutredningar för söndagsskolan, redovisningar m. m.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen och minst 5 ex. rekvideras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvittan på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje n:r. Då tidningen rekvideras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50 pr ex.

Pietisten

illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission

67:de årgången

utkommer från och med 1908 med 2 n:r i månaden.

Tidningen kommer att under år 1908 innehålla korta utläggningar över Efeserbrevet i uppbyggelseartiklar av P. W., biografier över framstående män på det andliga området, meddelanden från verksamhetsfältet, handledning vid bibelsamtal, goda berättelser, meddelanden från Missionsförbundets expedition m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Missionsförbundet.

Barnavännen

illustrerad tidning för barn i hem och skola

25:te årgången

utkommer från och med 1908 som Svenska Missionsförbundets tidning för de små.

Barnavännens redaktion och ledning blir dock densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfälten i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet. Såsom förut utkommer tidningen till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos Expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1908 samt ett sextonsidigt sommarnummer. Textboken säljes extra till ett pris av 5 öre.

Rekvisitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.